

Сжщо и Ксено, един от дванайсетте, преживяваше тежки дни; нищо хубаво не му идеше на ум; обезсърден обржщаше той чертежния свитжк между пржстите си, нахвжрли един план, отхвжрли го пак и поведе очи, сякаш диреше нящо, по всички находящи се наоколо предмети.

Но ето че погледа му падна вжрху един малжк камжк, и той се загледа в него; това беше един незначителен кристал, който преди много години му беше донесжл от едно пжтване кжм юг един негов финикийски приятел. Той не знаеше, на кжде е било това пжтешествие, а само си спомняше, че прителя му беше му говорил за един голям остров в южно-то море. Той не бе разпитал повече, тжй като бе приел тогава с неуважение мжтния ржбоват камжк и беше си рекжл, че прителя можеше да му донесе една топка злато или някой драгоценен камжк от своето пжтешествие, вместо тоя нищо не означаващ и без всякаква стойност подаржк; той го бе турил небрежно на страна.

Сега, когато сжгледа камжка, той си спомни за починалия приятел и за това, което Табнит тогава му бе казал: „Обитателите на оня остров считат такива камжне за свещенни; вземи го ти сега, може би някога в нужда да си послужиш с него: кой може да знае, дали той не би ти бил някога полезен“.

Не беше ли той сега в нужда и притеснение. Половината нощ бе изтекла, па беше и последната преди изтичането на определения срок; само още няколко часа още оставаха до развиделяването, и ако той на утрото не представи пред царя един план, най-добрия план, неговия живот е загубен. Отчаян джлбоко, той посегна кжм малкия камжк. Никога досега не беше го разглеждал той тжй внимателно. В сжщност, камжните бяха два, единият изглеждаше като че излиза от другия; единият бе петоржбест, и неговите твжрде симетрично разположени линии се сливаха в остжр вржх, а другият, по-малкия, бе сжс сжщо такава форма, само че бе четирержбест. „Драгоценен камжк не ще да е тоя пирамус“, за-вжрши Ксено своите наблюдения; „не лжщи, мжтен е, като размжтена вода, и даже малки растителни частички плуват вжтре в него. Но как са попаднали те вжтре? Тоя някога жив предмет е затворен тжй здраво в тоя камжк, щото само сжс сила би могжл да проникне човек в него. Какво редко нещо!“ Последните разсжждения се отнасяха за едно малко клонче, което стоеше спокойно в центжра на четирержбестия кристал като в някой сжклен ковчег.

Неочаквано се проясни Ксеновото лице. Една мисжл го озари сякаш було падна от

неговия ум и всичкото му вжображение сякаш се сжбра в един фокус. Формите добиха определен образ и вжзбудено посегна той за папирус и линия; треперящи се носеха ржцете вжрху листа и под тях се появиха линии и жгли, пирамидови ржбове и вжрхове, и от време-на-време погледа му се отправяше, като да тжрсеше помощ, кжм малкия чародеен камжк, сякаш от него излизаше една особна сила, която оживяваше сега душата на художника.

Малко-по-малко изчезна болезненото му вжзбуждение и едно пжлно с надежди спокойствие се разля по лицето му. Когато сждбоносното утро настана, той се дигна, джлбоко вдишайки, от работата и се метна след туй изнурен на леглото си.

Но и Фараон беше прекарал сжщо нощта неспокойно в своя палат; не беше мисжлта, че идното утро трябаше да донесе смржт за единадесет добри хорица, която го безпокоеше, а грижата, дали измежду дванайсетте, които той бе на оварил с работата, наистина един ще бжде способен да начертае желаната гробница. Сжобщиха му, че са дошли архитектите. Подгжрбени, с наведени глави и несигурно стжпяйки се появиха нещастните жертви на царското желание с папирусови свитжци под ржка. Някои бяха придружени от робове, които носеха голямите свитжци.

Единствения, у когото не се забелзваше никакжв страх, беше Ксено. Да ли това бе душевна сила, която го караше да джржи главата си високо даже и при препжлнения с опасност час, или той предварително беше сигурен за своята победа? Неговото смело изстжпване обжрна веднага вниманието на царя вжрху него, и без да гледа на другите архитекти, които още се джржеха назад, той пристжпи кжм него сжс следните думи: „Дай да видим, Ксено, какво са ти дарили боговете“. И докато последния обясняваше чертежа, който четирима роби джржеха за краищата, лицето на царя се проясни и той се обжрна с един необикновено радостен тон кжм майстора-строител.

„Ела по-наблизо, Ксено,“ рече той; „как си мислиш ти туй нящо? Кжде е входа?“

„Тук вход в сжщност няма никак, великий царю“, отвжрна Ксено; „обозначения тук тесен, нисжк проход, който води в центжра на сградата, ще бжде сжвсем затворен, щом бжде постигната целта; абунията¹ — аз я наричам така, — не ще има никакжв вход, господарю. Человеците могат да дирят, и не ще намерят, водите ще бушуват покрай нея, но ще се отбиват;

¹ Старите египтяни наричали пирамидите с името абунията.